

Годишни времена – Импресии

Елена Руневска

е завършила „Библиотечнознание и библиография“ в Института по библиотечно дело със степен „бакалавър“ през 1995 г. През 2000 г. завършва българска филология в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ със степен „магистър“. В студентските си години е автор и водещ на рубриката „Из архивите на Националната библиотека“ по БНР, програма „Хоризонт“. До 2008 г. е учител по български език и литература в 164. ГПИЕ „Мигел де Сервантес“. Едновременно с това е проверител на Националния конкурс по български език и литература след 7. клас, както и съставител на тестови задачи за него. До 2003 г. е водещ на предаването „Езикова култура за всекиго“ по образователна телевизия ЕСЕТ. От 2008 г. е редовен асистент в СУ „Св. Климент Охридски“, Факултет по славянски филологии, катедра „Български език като чужд“. Преподава практически български език на чужденци – начално обучение и студенти бакалаври.

В този брой на списанието Ви представяме различен аспект от разнородните таланти на Елена Руневска

Есен

Краят на август – началото на септември
Слънчево утро.
Търкалят се листенца.
Градът се пълни.

Есенен граг

Умиротворен.
Хората бързат бавно.
Чакат зимата.

Листонаг

Ръждиви листа.
Навсякъде ухае.
Мек шарен килим.

Есенни ябълки

Зрели ябълки.
Многоцветна палитра.
Сладък аромат.

Покой

Есенно синьо.
Сребърен облак стои.
Тихо и светло.

Късна есен

Ноември е май.
Баба Зима се бави.
Не възразявам.

Приказка за просеното зърно
Мрак без светлина.
Ноември е безкраен.
После – Рождество.

Зима

Знак.
Сняг на Витоша.
Значи идва зимата.
Мирише на стуг.

Цикъл

Нова година – хората се събуждат.
Плахи надежди.

Лег

Виси шушулка.
Разтапя се на слънце.
Kanka no kanka.

Пролет

Обновление.
Птичките пеят.
Въпреки че е зима,
идва пролетта.

Лъчи

Слънцето пекна.
Терасата ми грейна.
Ходя на босо.

Сила

Слънце, облаци.
Синьо, зелено, бяло.
Ново начало.

Благослов

Слънце на залез.
Лястовички се гонят.
Дошли са сега.

Уханье

Пролетен облак.
Побеляла пътека.
Отронва се цвят.

Музика

Ела и Луис.
Джаз, пролет,
ритъм енд блус.
Покой, ведрина.

Обещания

Пролетта свършва.
Идва лятото щедро.
В очакване сме.

Лято

Върхът на планината.
Посреща слънце.
Безмълвно гледа града.
Изпраща геня.

Конче вихрогонче

Пирин планина.
Душата диша в слънце.
Кончето пръхти.

Кон

Кагифен косъм.
Вятър в гривата вее.
Ухае чудно.

Бисер Тошев

е роден през 1973 г. в град Лом. Завършил е политически науки. Бил е журналист в редица печатни и електронни издания. Работи като изследовател в маркетингова агенция.

Един от най-четените автори на „Факел“. „Бисер Тошев е един от най-добрите съвременни разказвачи... Смяе да го твърдя, тъй като съм отдавнашен негов читател и почитател... Обстоятелствата и героите му са толкова живи, че имаш чувството, че реката на самия живот тече и бълбука в душата ти, във вените ти, отразява се в очите ти. Често неговите разкази приличат на очерци за действително съществували лица в живота на автора, а и в националната ни култура“, Мариана Фергиева

Среща с Исус Христос

Исус Христос падна на колене пред детето и започна да трие съзвите му. То плачеше, разтърсено от конвулсии. Опитваше се задъхано да каже нещо, но се давеше в стенанията си. Божият син го погали нежно и му прошепна нещо на арамейски. Малчуганът се хвърли неутешимо в прегръдките му в още по-силни ридания.

Йоан и Петър гледаха недоумяващо. Юга Искариотски побутна с лакът Пилат Понтийски и двамата тръгнаха забързано към Учителя. Мария Магдалена видя врявата и посочи с поглед случващото се на Дева Мария. Светата майка се прекръсти и затича ужасена към Исус. После взе детето в скута си. Презърна го. Малкият се успокои.

Преместиха се на сянка под кипариса пред входа на една пещера. Южното слънце бе напекло земя и камък до пръсване. Жежкия въздух трудно се поглъщаше. Потта се стелеше бавно по лицата и под ленените роби на всички. Исус извади отнякъде едно студено сокче и го предложи на детето. То поклати с глава отрицателно. Подаде му и вода. Малкият отново отказа. А какво искаш? – попита го с недоумяващ жест спасителят?

– Искам сестричката ми да оздравее! Знам, че само ти можеш да я излекуваш, ако поискаш, рече детето и отново се хвърли с ридания в обятията му.

Но Бог не разбираше молбите му. Защото не говореше български. Детето опита на италиански, но не го говореше добре и смесваше с български гуми. Пилат Понтийски и Йоан Кръстител знаеха езика на детето и се притекоха на помощ. Това бяха българските актьори Христо Шопов и Христо Живков. Те играеха ролите съответно на Пилат и Йоан във филма „Страстите Христови“. Продукцията се снимаше в мъртвия италиански град Матера. Древното селище отдавна бе напуснато от своите жители, но съхранената автентична атмосфера служеше за прекрасен декор на световните филмови продукции.

Малкият Николо, както го наричаха тук, бе пристигнал по тези земи някъде от бедния български Северозапад. Тамко му беше шофьор, а в почивните дни – и строител. Майка му гледаше болни, самотни жени, а той се грижеше за сестричката си. Тази година трябваше да е в първи клас, но не тръгна на училище. Защото нямаше кой да гледа сестра му през деня. Тя бе вече петгодишна, но не можеше да ходи и говори. Нито да движи крайниците си. Някакъв синдром я беше оставил безмълвна на място. Той трябваше да я храни, да ѝ сменява памперсите и да я приспива. Тя разпознаваше гласа му. И понякога се усмихваше и гукаше, като че ли искаше нещо да му каже. Той вярваше, че тя един ден ще се излекува. И ще проходи и проговори, а после ще тичат свободни по цял ден из улиците, като всички останали деца. Които сега го отбягваха. И му се подиграваха. Защото не говореше езика им. Но той бе спокоен. Знаеше, че Бог е милостив и един ден ще чуе молбите им. Лекарите още в България бяха казали, че само Бог и някакво чудо могат да помогнат. Нещо подобно рекоха и тукашните. Родителите му отдавна бяха изгубили надежда в медицината.

Бяха дали всичките си пари за лечения и операции. Имаха и кредит. Оставаше им само Божието чудо. Така бяха казали лекарите. Оттогава обикаляха всички църкви и свети места и в старата, и в новата му родина.

У дома му всички стени бяха покрити с икони на всички светии. И български, и италиански. Най-много имаше в неговата стая, където живееше със сестричката си. Най-силно се молеше пред иконите на Исус Христос и на Богородица. Беше си обещал, че ако ги види, ще им се помоли от все сърце сестричката му да оздравее. И ето че Бог чу молбите му и най-сетне му се отгаде тази възможност – да види на живо Светата Майка и Спасителя! При тях го бе довел свещеникът от неговото село. Взе го с още няколко по-бедни дечица като статисти за нуждите на продукцията. И за да изкарат някоя лира. Така Николо се оказа пред самия Исус, майка му и светиите. И смяташе, че е попаднал в Рая...

Плачеше Исус, плачеха Света Дева Мария и Мария Магдалена. Неутешимо ревеше Сатаната. Ругаеха светиите. Плачеха и Пилат, и Йоан, докато разказаха и превеждаха на всички чутото от детето и свещеника, който се бе появил от някъде. Първа се окопоти Мария Магдалена. Моника Белучи гушна детето и започна да го успокоява майчински. После прошепна нещо на Исус на ухо. Спасителят кимна утвърдително. Взе момчето в скута си и започна да му говори, галейки го бащински с десницата си по русата главица. Пилат превеждаше:

– О, това ли било, рече Бог с въздишка. Не се притеснявай! Всичко ще се оправи! Ние всички тук, синко мой, се молим за теб и твоята сестричка и вярваме, че чудото съвсем скоро ще се случи...

Всички заплакаха още по-силно и със сключени пред себе си ръце шептяха молитви. После се прекръстиха и казаха „Амен“. Детето се усмихна. И небето над Матера стана по-синьо от всякога...

Учуден от непознатата сцена, угасналите камери и затихналата снимачна площадка, сред актьорите се появи продуцентът – самият Мел Гибсън. Когато му обясниха какво се е случило, Смелото сърце със сълзи на очи обяви снимачния ден за приключен.

Душата на Николо ликуваше и се рееше над острите завои по пътя към вкъщи. Нямаше търпение да види сестра си излекувана и родителите си щастливи. Бе сигурен в това. Защото най-после бе говорил със самия Исус. И със самата св. Дева Мария, която лично бе изтрила сълзите му...

По това време у тях родителите му се кръстеха в тихи молитви пред иконите над леглото на сестричката му. Тя бе помръднала за първи път с крака и ръце и проговорила нещо в съня си... ♦